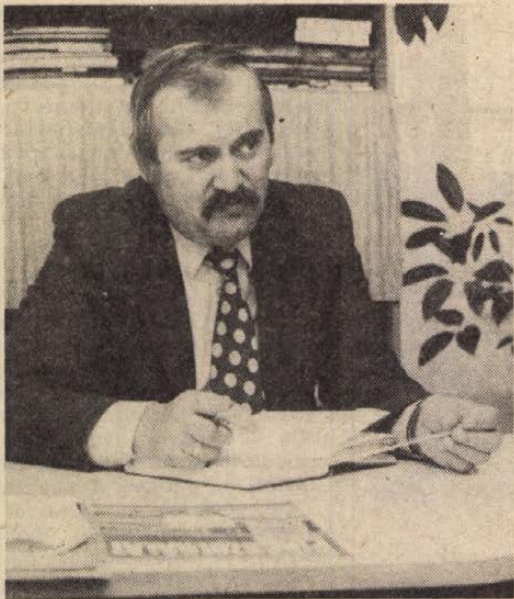

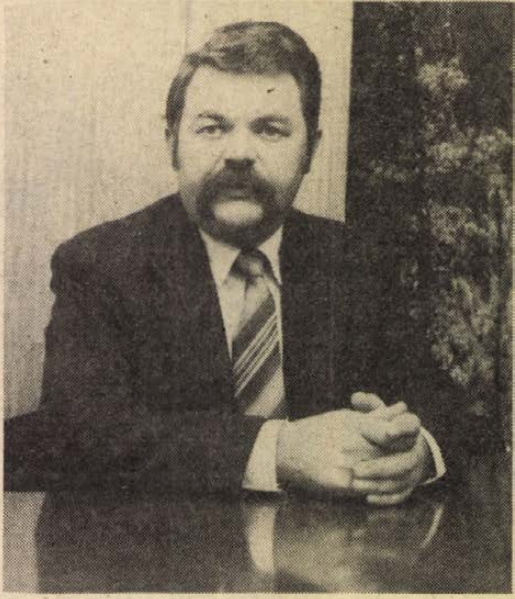
A BÁTORI TSZ-BEN SIKERT KÖNYVELHETNEK EL

Okos szervezéssel — ma már biztos talajon

Amikor legutóbb beszélgettünk Bartók Jánossal, a Bátorai Bükkvidéke Termelőszövetkezet elnökével, határozott, célratörő tervekről számolt be. Hiszen azzal a szándékkal ült be a vezetői székbe, hogy az évek óta veszteséges gazdaságot — közös erőfeszítéssel — felvirágoztassák a tagokkal együtt.

Bartók János: Az ipari tevékenységünket szeretnénk tovább fejleszteni

Prisztás Imre: Több mint hat és fél millióba kerül a szarvasmarhatelep rekonstrukciója

Nos, az egy évvel ezelőtti tervek azóta valóságá vá váltak: nemhogy elkerülték a veszteséget, de 2 millió 39 ezer forint értékű tiszta termelési eredményt ért el a szövetkezet.

— Igyekezünk kellett — szögezi le az elnök. — Felsőbb szerveink 9 millió 810 ezer forint hitel-, illetve hitelkamatteher elengedését teszik lehetővé. Am ennek az a feltétele, hogy három éven át évi 1 millió 225 ezer forint termelési értéket érjünk el.

— A „start” jól sikerült, hiszen tavaly majdcsak megduplázta ezt. Melyek voltak a legelőtöbb tennivalók?

— Alaptevékenységünk az állattenyésztés és az erdőszet, e két ágazatban 635 ezer forintos eredményt produkáltunk. A növénytermesztésben viszont nem kevesebb, mint 3 millió forintos deficitet kellett kivédeni. Ismeretes, hogy rendkívül kedvezőtlen adottságú a területünk, már őszi búzát nem is vetettünk, a takarmányt helyezzük előtérbe.

— Ez inkább segíti az állattenyésztési ágazat terveit?

— Nagy lépésekre szántuk el magunkat, s eddig sikerrel jártunk. Míg 1986-ban 3 ezer 900 liter átlagos tejhozamunk volt, addig tavaly elértük az 5 ezer 200 litert. Jövőre még többet szeretnénk.

Prisztás Imre főállattenyésztő:

— A szarvasmarhatelepi rekonstrukció is sokat segített, gépesítettük a takarmányozást. Hatmillió 600 ezer forint értékben újul majd meg teljes egészében a telep, gépesítjük az etetést, korszerű trágyatechnológiát alkalmazunk. Az viszont

egyértelműen a jó tenyésztői munkának köszönhető, hogy jó a szaporulat, az elhullás négy százalék alatt maradt.

Budai Istvánné borjúnevelő, az ideai zárszámadáson kitüntetett oklevelet kapott. Kérdésekre, hogy hányan dolgoznak a nevelőben, mosolyog:

— Egyedül látom el a munkát, most már a takarmánykihordást is gép végzi. Számomra előnyös a munkabeosztás is. Hajnali négytől reggel nyolcig dolgozom, délután pedig kettőtől ötig. Napközben végezhetem az otthoni teendőimet... Három gyerek mellett nem lehet unatkozni.

Míg beszélgettünk, az elnököt megtudom, hogy a szövetkezet összes árbevételeinek 62,5 százalékát az ipari tevékenység adta. Fölmérték a helyzetüket, s rugalmassággal legyőzték a kedvezőtlen adottságukat. Ma már ott tartanak, hogy paplantól a kisszögön át, a szőlőkaróig, a csomagolóeszközökig szinte mindent gyártanak. Legújabb termékük a jelfogó foglalat, amelyet híradástechnikai berendezésekhez készítenek. Természetesen, ahhoz, hogy az ipari tevékenységük ilyen eredményes legyen, jó partnerkapcsolatokat is ki kellett építeni, s bizony a piac-

kutatásban is élelmesnek kellett lenniük a szövetkezet szakembereinek. Az óriási előrelépés mindenestre önmagáért beszél: egymillió 335 ezer forint tiszta használt hozott tavaly az ipari ágazat. Napjainkban már tizenegy átalányelszámolásos részlegük van a bátoriaknak.

Vancsó Lajos, a vasipari részleg lakatosja egyébként vezetőségi tag is:

— Jelenleg tizennyolcán dolgozunk itt. Eppen most újabb gépeket várunk. A munka szerveztségének magas fokának kell lennie, hiszen vagy tizenöt partner igényeinek kell megfelelnünk.

— Nemrégiben volt a zárszámadás. Elégedettek voltak a tagok?

— Mindenképpen. S nemcsak azért, mert nyereségesek lettünk. Az emberek biznak a vezetésben. Itt végre komoly munka folyik. Nem mondom, volt akinek nem tetszett a fegyelem, attól búcsút vettünk...

Mint megtudom, egyébként is célul tűzték a hatékonyságot; kevesebb dolgozóval nagyobb eredményt elérni.

— Egyszerűsítettük a vezetést is — mondja Sánta István főagronómus. — Tíz-vel vagyunk kevesebben. Az egyes ágazatok nagyobb önállóságot kaptak, szabadabb

kezet a gazdálkodásban. Hogy erősebb alapokon álljunk az is bizonyítja: az idén tizenkétmillió forintot fordítottunk beruházásra, míg tavaly ennek a felét sem tehetjük. Célunk, hogy gyarapítsuk a közös vagyont, új munkalehetőségeket is teremtsünk, de nem erőszakosan, nem mindenáron. A faüzemünk például április elsején kezd meg működését. S megtettünk az első lépéseket, hogy számítógéppel végezzük az alapkönyvelést.

Az elnök viszont fontosnak látja hozzátenni:

— Az éves költségeknek azonban határt kell szabni, s ez tavaly sikerült is: tizenkétmillió forintot takarítottunk meg. A munka hatékonysága 100 forint bérre vetítve, 28,8 százalékkal nőtt. Pontosan száz emberrel vagyunk kevesebben. A kollektíva szelektált, de önként is mentek. Az adminisztrációban 53 helyett harmincegyen dolgoznak... Azt azért meg kell említenem, az ideai szabályozók minket is érzékenyen érintenek: körülbelül hatmillió forinttal sújtják a gazdaságunkat. De mindent megteszünk azért, hogy a tagság e hatmilliót ne érezze meg, ugyanakkor ennyivel többet tudjanak termelni...

Mikes Márta

Budai Istvánné: A tagság elégedett lehet...

Vancsó Lajos: Itt végre komoly munka van...

Sánta István: Nagyobb önállóságot kaptak az ágazatok (Fotó: Perl Márton)

Adatbank a baranyai szántóföldekről

Baranya megye háromezer szántóföldi táblájáról táblánként 100 adat érkezik feldolgozásra a Baranya Megyei Növényvédelmi és Agrokémiai Állomásra. Ennek az adatbanknak a segítségével tervezik a következő évi növénytermesztést — fajta-, műtrágyázás, növényvédelem — a megye ötvenkilenc termelőszövetkezetében és öt állami gazdaságában.

(Fotó: MTI — Kálmándy Ferenc — KS)

Minőségügy

A minőség követelménye mindennapi életünk valamennyi területén egyre sűrűbben megfogalmazódik. Okkal és joggal, hiszen meglehetősen szomorú tapasztalataink egész sora fakad a hiányából. Üzemben és intézményben egyaránt rádöbbenünk munkánk kisebb-nagyobb fogyatékoságaira, olykor úgyszólván még legjobb dolgainkról is kiderül, hogy rosszak. Vagy legalábbis: jobbak, sokkal jobbak lehetnének.

Nem csak a külföldi, hanem bizony a hazai értékitélet sem mindig hízelgő. Hamar kifogást talál a fogyasztó például a használatában hovatovább már a végtelenségig korlátok közé szorított — egyébként eléggé vagy kimondottan drága — lábbeliben, a rövid idő alatt megkopó, foszlódó, szakadó szövetben, a tisztavirágéletű műanyag tárgyakban, a gyorsan elromló műszaki cikkekben, a megszokott ízeit elvesztett élelmiszerekben, s miegyéb- ben, mert ahol készültek, mindenre figyeltek, csak éppen arra nem, hogy a születő termék arra hasonlítson, aminek nevezik. Vagy történetesen annyira közel álljon önmagához, mint szeretnénk. Legfőképpen pedig, ahogyan hivatalosan is előírják.

S elrontott tervrajzok, téves diagnózis alapján kezelt — néha akár a halálig is „elkezelt” — betegek, hibásan szervezett, s megvalósított programok, különféle téves állásfoglalások, helytelenül intézett ügyek teszik teljesebbé a prongató listát. Emlékeztetvén arra, hogy így nem szabad, ez megengedhetetlen. A legkevésbé sem lehet gyakorlat, belföldön és külhonban is árt a „renoménak”, cseppet nem kívánatos hírünket kelti, „lejárát” bennünket.

Jobb sorsra érdemes gazdaságunknak, társadalmunknak az említett hiányosságok elleni riadóját, egyre következetesebbnek tűnő igyekezetét feltétlenül örvendeztesnek dicsekedésnek kell hát mondani. Csak helyeselni lehet az egészséges hadüzenetet, harcot, s támogatni valamennyiünk részéről mindaddig, amíg az idézett vagy a hasonló hibák kísértenek.

Igazán a legnagyobb elismeréssel fogadhatjuk jeles gyárunknak a minap rádióból ismertté vált azon kezdeményezését, amellyel egyenesen minőségügyi igazgatóhelyettesi állítást a törekvések élére, még ha a prominens vezető csupán a zsebkendőkészítés tökéletességére ügyel is, hiszen voltaképpen épenséggel az orrtörő textilá is fontos, különösen, ha — mint erről van szó — exportra készül, igényesebb piacra. Nyilvánvalóan korántsem mindegy, hogy az említett cikk megfelel-e rendeltetésének. Nem utolsósorban pedig esztétikus-e, éppen olyan-e, mint lennie kell, s aligha téveszthető össze, mondjuk — uram bocsá! — a kápával...

Persze, mi tagadás, valahogy jobban megdobogtatná a szívet, ha — a világrért sem bántsuk meg a zsebkendőipart — valami komolyabb terméknel, témánál találkozhattunk volna először az ilyenféle hangsúlyosabb iparkodással. Azzal, hogy ekkora rangot kap a minőségellenőrzés, ennyire fontosnak tartják a szervezetét, irányítását.

A megnyugtatóbb pedig az lenne, ha minőségügyi igazgatóhelyettes nélkül is ki-ki garantálná a saját helyén az igazi, a megkívánt minőséget. Ha szigorúbbá, sokkal szigorúbbá válnánk munkáinkkal szemben. Biztatás, parancs, figyelmeztetés, büntetés nélkül is mindig és mindenhol éreznék a felelősséget cselekvéseink iránt.

S függetlenül attól, hogy külföldön vagy itthon várjuk a megmérettetést.

Gyóni Gyula

Vizsgálják az új Zaporozsec

A mérőszobában, valamint Budapest útjain tesztelik az új 1100 köbcéntiméteres, ötsebességes, elsőkerék-meghajtású, új Zaporozsec típusú gépkocsit. A Kereskedelmi Minőségellenőrzési Intézet gépjárműosztályának munkatársai több ezer kilométeres futáspróba utánszakvéleményezik a tetszetős kivitelű, közép kategóriába tartozó autót.

(MTI-fotó: Balaton József — KS)